

Lieve Amy

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Helen Callaghan

Lieve Amy

Vertaald uit het Engels door
Carolien Metaal

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3420 7

© 2016 Helen Callaghan

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Carolien Metaal

Oorspronkelijke titel *Dear Amy*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Foto auteur © Lee Irvine

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Bene qui latuit, bene vixit.

Goed geleefd heeft hij die in het verborgene leefde.

Ovidius *Tristia* 3, 4, 26

Proloog

Katie Browne is aan het inpakken. Ze graait onder haar bed, pakt haar blauwe rugzak met de nepleren biezen en begint daar verblind door tranen als een bezetene kleren en toiletspullen in te proppen. Ze doet dat nogal onlogisch en ongestructureerd, maar dat is niet erg, want het gaat om het inpakken zelf en niet om de spullen: de grijze en groene leggings, de make-up tas met de Engelse vlag die bol staat van al haar lippenstiften, het kastanjebruine truitje met gouden stiksels waarin ze zich zo volwassen en mondain voelt.

Katie gaat dit keer voorgoed weg. Ze komt nooit meer terug. Ze is het zát.

Op het raam in haar kleine kamer tikt de regen steeds hardnekkiger, alsof die er bij haar op aandringt nog even goed na te denken.

Ze rommelt door haar la met ondergoed, kiest de minst verwassen en groezelige slipjes en gooit een stel goedkope, felgekleurde bh's in haar tas. Al die tijd is ze zich maar al te bewust van het walgelijke ingeblikte gelach van de televisie beneden in de woonkamer. Ze hebben hem harder gezet, maar ze weet zeker dat ze stiekem gefluister kan horen, dat haar moeder tegen die eikel van een Brian over haar zit te praten. Alsof hij recht op een mening heeft. Alsof hij haar vader is.

Driftig laat ze zich op het bed vallen en trekt de glanzende, roodbruine enkellaarsjes aan, die haar vader een maand geleden

voor haar heeft gekocht. (Nou ja, eerlijk gezegd had hij haar geld gestuurd voor haar verjaardag, waarmee ze ze zelf heeft gekocht, maar toch.)

Ze staat weer op en struikelt bijna over haar rondslingerende gymtas, waar haar vochtige zwemspullen nog in zitten. Ze hijst de blauwe rugzak over haar schouder en blijft voor het eerst in tweehonderd tellen staan om na te denken.

Ze blijft hier níét. Zeker weten. Ze laat zich niet zo behandelen in haar eigen huis, dat nu Brians huis is geworden.

Brian, dat luie varken met zijn getatoeëerde pistolen en afgezakte spijkerbroek, die de hele tijd op de bank zit met een arm nonchalant om haar moeder heen geslagen en de afstandsbediening van de tv in zijn andere hand. Brian die denkt dat hij iets te zeggen heeft over wat ze draagt, waar ze naartoe gaat, hoe laat ze thuis moet komen.

En haar moeder zit daar maar gewoon naast hem en zegt niets. ‘Hij doet zo zijn best, liefje, kun je niet wat meer respect tonen?’

Brian kan de tyfus krijgen. Ze gaat naar haar vader. Haar échte vader.

Katie bonkt de trap af en doet haar oortjes in, alleen net niet snel genoeg om haar moeders bitse ‘En waar denk jij heen te gaan?’ vanachter de gesloten deur van de woonkamer te missen. Ze smijt de voordeur achter zich dicht en loopt vastberaden de straat uit.

Het is afschuwelijk buiten. De lome, nevelige zomer van Cambridge heeft nu, in oktober, plaatsgemaakt voor inktzwarte avonden en stromende regen, die tegen haar aan wordt geblazen door een koude wind die door haar haren woelt en in haar vingertoppen bijt. Katie zet haar capuchon op, tikt op haar telefoon en hoort Taylor Swift zingen in haar oren. Ze rent praktisch over de weg met zijn bladerdek van donkere bomen en slaat dan af naar de altijd drukke Elizabeth Way.

In haar zak wordt Taylor Swift verdrongen door een grappige beltoon – een man die zegt: *Kijk uit, pas op, je moeder belt!*

Met een behendig gebaar drukt Katie op **WEIGEREN** en gaat sneller lopen. De weg stijgt om het donkere rivierwater van de

slingerende Cam te overbruggen. De witte straatverlichting reflecteert in de kille diepte en wordt door de regen in mootjes gehakt.

Katie huivert als ze zich voorstelt dat ze daarin zou moeten zwemmen; de vissen, de klittende waterplanten en modderige bodem met gebroken flessen en verroeste fietsen. Ze kwelt zichzelf met het beeld van haar witte voet die vastzit tussen scherpe spaken, van bloed dat uit haar wonden omhoog kringelt naar het oppervlak, waar ze het niet meer kan zien.

Resoluut schudt ze het weezinwekkende beeld van zich af en keert terug naar de realiteit: haar eigen tikkende hakken op de drijfmatte stoep, de aansporing van Taylor Swift: *Shake It Out* en de naderende en verdwijnende lichten van de auto's rechts van haar, die haar met sissende stralen water brullend passeren. Ze heeft geen idee waar die morbide gedachten die ze af en toe krijgt vandaan komen.

Zo was het allemaal nooit toen ik klein was, denkt ze. Ze vond het niet erg als Brian zei dat ze iets moest doen, ze had nooit zo'n ruzie met haar moeder als nu. Toen was ze gewoon Katie, die graag zwom, graag meedeed aan wedstrijden en graag won. Dat was toen genoeg geweest. Maar om de een of andere reden was het dat nu niet meer. Nu was alles verwarrend, en het leek wel of ze altijd boos was, zich altijd om de kleinste dingen verschrikkelijk druk maakte...

'Het is de leeftijd, moppie,' had Brian een keer gezegd, toen ze zo stom was geweest er tegen hem over te beginnen. 'Je kunt er niets aan doen. Het gaat vanzelf weer over.'

Weer zoemt de telefoon tegen de gekromde vingers in haar zak, en als ze hem eruit haalt en opnieuw op **WEIGEREN** drukt, merkt ze dat er een auto naast haar blijft staan; de rode remlichten gloeien als hete kooltjes in de regen.

Het portier zwaait open en ze ziet een oudere man met een honkbalpetje op. Met een gespierde onderarm aan het portier buigt hij zich naar haar toe en glimlacht, laat al zijn tanden zien, bijna alsof hij pijn heeft.

Ze heeft de man nog nooit gezien, dus ze kijkt hem verbolgen

aan en maakt aanstalten om verder te lopen.

‘Katie Browne? Ben jij het?’ Hij moet zijn stem verheffen, want het is harder gaan regenen.

Met samengeknepen ogen trekt ze haar oortjes uit, die blijven haken in haar natte haar. ‘Ja. Hoe weet u wie ik ben?’ Het is niet zo’n aardig antwoord en ze ziet hem een beetje ineenkrimpen, alsof hij beledigd is.

‘Jij ging toch altijd naar het jeugdcentrum in Hartington Grove? Ik reed de bus daarnaartoe, weet je dat niet meer?’

Nee, dat weet ze niet meer. Bovendien is ze al ongeveer twee jaar niet meer naar dat jeugdcentrum geweest, sinds ze op St. Hilda’s zit en serieus is gaan zwemmen, waardoor ze er geen tijd meer voor heeft. Ze schudt haar hoofd.

‘Nee? Nou, ik jou wel.’ Hij grinnikt en het klinkt bijna hijge-
rig. ‘Luister, je bent drijfnat – kan ik je een lift geven?’

Katie denkt daarover na. De man weet blijkbaar wie ze is en moet een verantwoordelijk iemand zijn als hij banden heeft met het jeugdcentrum.

Het komt nu echt met bakken uit de hemel, elke nieuwe re-
gendruppel vormt bij het neerkomen op zijn auto, het asfalt en de brugleuning een eigen piepkleine corona. Het geluid ervan overstemt alles. Zijn auto ziet er warm en droog uit.

Maar ze bedenkt ook dat deze man haar met haar capuchon op met geen mogelijkheid had kunnen herkennen toen ze nog liep – hij moet haar in zijn achteruitkijkspiegel hebben gezien en toen met een omweg zijn teruggedreden. Ze staat ook stil bij het feit dat zijn gezicht haar helemaal niets zegt, geen spoorje herkenning bij haar oproept. En toch heeft hij haar met haar capuchon op, in het donker, in een hevige regenbui herkend.

Die schurende discrepantie tussen hun onderlinge bekendheid is te alarmerend en Katie beseft dat ze, hoe onaardig het ook overkomt, voor geen goud bij hem in de auto stapt. ‘Bedankt,’ zegt ze beleefd, terwijl ze snel nadenkt, ‘maar ik ben er al bijna; ik hoef maar tot daar.’ Ze gebaart naar de rotonde aan de overkant van de brug. ‘Mijn vader wacht op me,’ voegt ze eraan toe. Dit specifieke detail uit haar mond verrast haar – niet alleen wát ze

zegt, maar ook de beverig angstige manier waarop ze ‘wacht’ uitspreekt, een ongewenste toon die ze allebei kunnen horen. ‘En anders wordt uw auto nat.’

Er vertrekt weer iets in zijn gezicht, maar dan is de glimlach terug. ‘Oké, als je het zeker weet. Zorg maar dat je snel weg bent uit de regen!’ Met zijn andere hand zwaait hij vriendelijk naar haar en trekt dan het portier dicht. Binnen een paar tellen is hij zonder om te kijken weg geroofd.

Ze voelt zich opmerkelijk opgelucht en overweegt even om af te zien van haar vlucht, terug naar huis te gaan, de trap op te sluipen naar haar slaapkamer en de storm te trotseren als die opsteekt. Maar ze is het grootste deel van de brug al over. Ze doet gewoon wat ze gezegd heeft: ze loopt naar de rotonde en gaat daar het trapje af naar Abbey Road. En dan belt ze haar vader om te zeggen dat hij haar moet komen halen.

Terwijl ze zich naar het trapje haast, bedenkt ze dat ze hem nu al zou kunnen bellen, tijdens het lopen. Ze tikt zijn naam in, maar na twee keer overgaan, schiet ze meteen in de voicemail. Zijn boodschap is vrolijk doch onpersoonlijk.

Ze probeert het gevoel van zich af te schudden dat haar telefoontje opzettelijk is weggedrukt, net zoals zij dat van haar moeder negeert. Onder druk zou ze wel toe willen geven dat ze hem niet heeft gebeld voordat ze op weg ging, omdat hij hoogstwaarschijnlijk zou hebben geprobeerd haar over te halen dat niet te doen.

Katie loopt de betonnen treden van de voetgangerstrap af, die nat is en naar pis stinkt, en probeert haar enorme ontgoocheling op afstand te houden. Daar slaagt ze slechts ten dele in. Haar vader zegt altijd dat hij er voor haar is, wat er ook gebeurt, maar telkens als ze hem echt nodig heeft – bijvoorbeeld dat hij komt kijken als ze een zwemwedstrijd heeft, of de strijd met Brian aangaat, of haar op komt halen in de stromende regen als ze een of andere engerd is tegengekomen, om maar wat te noemen – schiet ze meteen in de voicemail.

Haar wangen gloeien, maar ze slaat er geen acht op. Nu ze beneden is, kan ze haar situatie met wat meer rust overzien. Ze be-

vindt zich in een dichtbebouwde woonwijk bij de rivier, voor een gesloten schoonheidssalon. Katie blijft in het portiek staan en vraagt zich af of ze nog een keer zal bellen of het gewoon maar moet opgeven (en eerlijk gezegd lijkt de tweede optie steeds aantrekkelijker) als ze voetstappen hoort; iemand loopt op zware schoenen met een stevige tred over Abbey Road, iemand die aan het zicht wordt onttrokken door een tussenliggende muur.

Ze stopt de telefoon weer in haar zak en wacht tot wie het ook is haar passeert, maar de voetstappen houden gewoon op – er is niemand te bekennen als ze uiteindelijk de beschutting van de schoonheidssalon verlaat en de straat op loopt. Ze vermoedt dat de wandelaar een van de nabijgelegen huizen is binnengegaan, hoewel ze geen voordeur heeft horen slaan.

Katie aarzelt ongerust op de stoep in de regen en tuurt in de duisternis. Alles is dicht en stil. Nou ja, wie het ook was, hij of zij is er nu niet meer en ze moet verder. Ze heeft een plan. Op slechts een paar minuten lopen hiervandaan is langs de rivier even voorbij Elizabeth Way een voetgangersbrug. Daar kan ze de rivier weer oversteken en zonder door een auto gevolgd te worden door de bekende straten terug naar huis lopen. Alles is beter dan hier blijven wachten.

Zo jong als ze is, weet Katie dat erop zinspelen in crisissituaties de benen te nemen naar haar vaders huis olie op het vuur van haar moeders onzekerheid zou gooien. Dat werkte prima als Katie woest was en haar wilde kwetsen, maar niet zo goed nu Katie moe is en een beetje bang en doorweekt. Als ze haar kamer binnenglipt voordat ze de rugzak zien, kan ze gewoon zeggen dat ze een stukje is gaan lopen om na te denken. Daar zal ze ook wel voor op haar kop krijgen, maar niet zo erg als anders.

Ze hijst haar natte rugzak over haar schouder. Alles wat erin zit zal wel vochtig zijn... Wat een stomme avond is dit, klote Brian met zijn gefok. De rivier kabbelt rustig rechts van haar, de enorme betonnen pijlers aan haar linkerkant. Boven haar hoofd brult het verkeer.

Ze ziet de goed verlichte voetgangersbrug al voor zich liggen en glimlacht. Ze gaat naar huis om droog te worden en dan in

bed een of andere stomme tv-serie op haar laptop kijken als ze eenmaal uitgeschreeuwd zijn tegen haar. Sterker nog, het zou best eens kunnen dat haar moeder met haar te doen heeft en een beker warme chocolademelk voor haar maakt in plaats van verder te bekvechten. Dat zou niet de eerste keer zijn. Katie weet dat haar moeder zich altijd verschrikkelijk schuldig voelt door hun ruzies, alleen snapt ze nooit waarom.

Dit fantasiebeeld vrolijkt haar op als ze langs de reling op de rivieroever sjokt, dus het duurt even voordat ze in de gaten heeft dat er iemand achter haar aan loopt, iemand op zware schoenen met snelle, té snelle passen.

Ze draait zich met een ruk om, maar niet snel genoeg. Sterke, knoestige armen schieten met een choquerende intimiteit om haar middel en haar nek, en forceren haar hoofd achterover. Een grote ruwe hand bedekt haar mond.

‘O, Katie,’ fluistert hij. Zijn hete adem strijkt over haar verkleumde wang en ze probeert te gillen, zich los te wurmen. ‘Jammer van die valse start.’

I

Ik heb altijd iets met eksters gehad. Ze zeggen dat het ongeluk brengt als je zo'n vogel in zijn eentje ziet, maar altijd als ik een ekster in zijn verensmoking op het gras of een verroeste leuning alle kanten op zie kijken, word ik overmand door een vlaag van optimisme. Ik bewonder zelfbeheersing in het dierenrijk.

Er zat er een naar me te kijken in de kastanjeboom toen ik mijn eigen deel van het dierenrijk verliet, namelijk St. Hilda's Academy, waar zelfbeheersing lang niet zo'n nastrevenswaardige deugd was als zelfbedwang. Onder het bladerdak van bomen op de parkeerplaats van school laadde ik mijn propvolle tas in mijn kleine Audi A3 cabriolet. Ik was erg gespannen en rusteloos, of in ieder geval meer dan normaal. Mijn blik viel op de tas, waarin alle opstellen van die dag zaten. Nathan Smallthwaites laatste juweeltje stak er net bovenuit en ik zag dat hij *Maenaden* voor de zoveelste keer verkeerd gespeld had. God mocht weten wat hij die arme Euripides aangedaan had. En dat in het tijdperk van de spellingscontrole...

Ongetwijfeld zaten er nog meer verrukkingen in verborgen. Ik stapte naast de aanstootgevende tas in de auto en sloot het portier. Op het dashboard lag een exemplaar van de *Cambridge Examiner* dat ik nog niet had kunnen lezen. Ik bladerde erdoorheen. **OPENBAAR ONDERZOEK LOOPT UIT OP RELLETJE** deelde de voorpagina met **BEWONERS TEGEN PLAN EENRICHTINGSVERKEER**. Op andere pagina's stonden kadertjes met de namen van

de verdorven zielen die hadden geprobeerd blikgroenten en pakjes panty's te stelen bij de plaatselijke supermarkt, of hijgerige verslagjes van alledaags vandalisme naast een foto van een sombere bejaarde die zijn hoofd schudde om de jeugd van tegenwoordig en de toestand in de wereld.

Er stond niets in over Katie Browne. Er stond al een week niets over haar in de krant. Ik begon er een heel naar gevoel over te krijgen.

Ergens tussen de ingezonden brieven met klachten over ouders die hun kinderen niet in het gareel konden houden in restaurants en het artikel over Cambridge vijftig jaar geleden (het leek toen al net zo'n kolkend, oververhit stadje voor anderhalve man en een paardenkop als nu – het paard in kwestie poseerde voor de foto op de Magdalene Bridge met een bloemenkrans, en zag er nors en ontevreden met zijn lot uit), stond LIEVE AMY, de column die ik schrijf. Daarin veroorloof ik me advies te geven aan de liefdesverdrietigen en radelozen.

Ik was in contact gekomen met de redacteur van de *Examiner* via diens vijftienjarige zoon Conor, aan wie ik Engels gaf. Conor kon zich niet zo goed concentreren tijdens mijn lessen – tijdens alle lessen, om eerlijk te zijn. Hij stelde zich aan, leidde de anderen af en begon een atypische doch groeiende woede tentoon te spreiden. De redacteur, Iain, werd om de haverklap ontboden om hier met de afdelingsleider over te komen praten, en nam dan zijn nieuwe echtgenote op sleeptouw: een bleke brunette met een driehoekig gezicht die ongeveer tien jaar jonger was dan hij. Telkens als ik haar tegen het lijf liep, zag ik aan haar uitdrukking dat ze meende te veel hooi op haar vork te hebben genomen met dat hele samengesteldegezinngedoe. De wijze les die hier, zelfs door de kinderen, uit getrokken werd, was dat dit aan de grondslag lag van Conors opstandige agressiviteit. Om de een of andere reden had ik echter het gevoel dat het iets anders was bij Conor.

Na een rampzalig verlopen dubbel lesuur, waarin hij een pen naar me gooide en zijn stoel om schopte (in de keurige wereld van St. Hilda's werd dat laatste beschouwd als het aansteken van

de Rijksdag – de kinderen waren letterlijk verlamd van schrik), kreeg ik hem eindelijk aan de praat in mijn piepkleine kamertje. Niet over zijn nieuwe stiefmoeder, maar over zijn beste vriend Sammy, die naast hem zat en stiekem had zitten giechelen tijdens zijn capriolen.

Na enig porren was het er allemaal uitgekomen, als champagne uit een ontkurkte fles: hij had gevoelens voor Sammy, gevoelens die hij niet kon verklaren, nooit zou kunnen verklaren, en hij wist niet wat hij moest doen, en ik moest begrijpen dat niemand het mocht weten. Sammy zou nooit meer met hem praten en dan ging hij kapot.

Ik kon wel janken om zijn verwarring en paniek. ‘Ik zal het nooit aan iemand vertellen,’ zei ik, ‘maar als je niet van plan bent om er met Sammy over te praten...’

‘Nooit.’

‘... en ik begrijp best waarom niet, maar je zult toch een manier moeten bedenken om hiermee om te gaan. Je kunt je toch niet van school laten sturen alleen vanwege onbeantwoorde seksuele spanning.’

Hij had me bedroefd aangekeken en bezorgd met zijn handen door zijn warrige rode haar gestreken, terwijl ik wat telefoonnummers bij elkaar zocht van hulporganisaties. ‘Bel ze op. Zij snappen hoe je je voelt. Je bent nog erg jong en dit soort dingen zijn verwarrend, maar hoe meer je erover praat, hoe minder eng het allemaal wordt. Ondertussen zou ik het fijn vinden als je bij de les blijft en dan zien we die pen voorlopig even over het hoofd. En we zeggen niets tegen je ouders. Begrepen?’

‘Ja.’

De redacteur, Iain, was al snel verbaasd over het veranderde gedrag van zijn zoon. Hij belde me laat op een avond op – hij had mijn nummer van Conor gekregen – en stelde voor dat ik op proef een adviesrubriek zou beginnen; hij was al een tijdje op zoek naar iemand die dat zou kunnen doen. Dat was vorig jaar en ‘Lieve Amy’ is nog steeds een succes.

Wat Conor betreft: hij gaat niet meer zo veel om met Sammy, en als we elkaar op de gang of buiten tegenkomen, lichten zijn

ogen altijd op en schenkt hij me een opgewekt, goedkeurend knikje, alsof ik ben geslaagd voor de test en niet hij. Wat er ook gaande is in zijn leven, ik maak me geen zorgen meer om hem.

Ik had de krant met opzet op het dashboard neergelegd om niet te vergeten dat ik langs de redactie moest rijden om de rest van de ingezonden brieven voor ‘Lieve Amy’ van deze week op te halen. De column heeft een eigen e-mailadres, maar veel mensen zijn nog steeds bang dat de anonimiteit van het internet gewoon een trucje is en kiezen voor gewone post. Ik mag dan soms een ontevreden gezicht trekken, maar eigenlijk vind ik het werk heerlijk – het voelt nuttig en het helpt me wekelijks mijn ogen te openen voor al mijn vooroordelen.

Bijna schepte ik een paar leerlingen, die tijdens het dollen van de stoep op de Fen Causeway stapten. Niet een van hen lette op het verkeer. Ik moest met piepende remmen uitwijken. Drie jongens met identieke, opzettelijk warrige kapsels draaiden zich geschrokken om en maakten obscene gebaren tot ze me herkenden en de slappe lach kregen. Ik schoot toeterend langs hen heen en besepte dat ik eigenlijk zou moeten stoppen om hen uit te kaffen. Maar ik was me er tevens van bewust dat niemand me dat in het vaststaande verkeer in dank zou afnemen. Het geschieden van gerechtigheid zou moeten wachten.

‘Stomme eikels,’ mompelde ik, terwijl ik mijn tas op de passagiersstoel rechtop zette, die tijdens al die halsbrekende toeren bijna was omgevallen. Boos keek ik in mijn achteruitkijkspiegel. ‘Je was er bijna geweest, meneer Aaron Jones.’ De hand op het stuur trilde. Ik staarde er verbaasd naar, alsof die van iemand anders was. Het bijna-ongeluk moest me meer van mijn stuk hebben gebracht dan ik besepte.

Ik heb een ambivalente houding ten opzichte van kinderen. Ze drijven me tot waanzin. Ik kan niet zonder ze en mis ze verschrikkelijk als ik ze niet om me heen heb. Toen ik er kort na mijn huwelijk achter kwam dat ik ze zelf niet kon krijgen, opperde Eddy dat ik misschien beter privélessen Grieks en Latijn kon gaan geven. Dat heb ik geprobeerd. Twee maanden later sollici-

teerde ik naar de baan op St. Hilda's om te voorkomen dat ik al mijn serviesgoed stuksmeet en van het dichtstbijzijnde spoorwegviaduct sprong. Het is het enige werk waar ik goed in ben.

En aangezien Eddy er sindsdien vandoor is gegaan met zijn baas, is het maar goed dat ik iets heb om me fulltime bezig te houden en brood op de plank te krijgen.

Toen ik aankwam op de redactie van de *Examiner* ging het personeel net naar huis. Dat is altijd zo, of ik er nu 's morgens vroeg kom of om acht uur 's avonds. Wendy stopte net haar dure mobieltje en afgewassen beker met een foto van haar drie kinderen in haar handtas. Ze schonk me een opgewekte glimlach.

'Hallo, Margot,' zei ze, terwijl ze haar hand al uitstak naar een van de vakjes achter haar bureau. 'Het zijn er niet zo veel deze week.' Ze gaf me een stapeltje enveloppen die met een blauw elastiekje samengebonden waren.

Dat zegt ze altijd. Ik kan me eigenlijk nooit goed aan de indruk onttrekken dat ze erop wacht dat ik op een dag zeg: 'Nee, inderdaad. Ik kan er maar beter mee ophouden.' Om vervolgens weg te gaan en nooit meer terug te komen. Om de een of andere reden en zonder te begrijpen waarom, heb ik het gevoel dat haar dat voldoening zou schenken.

Ik haalde het elastiekje van de enveloppen en wierp er een snelle blik op. Er was er een die mijn aandacht trok. Die was simpelweg in hoofdletters geadresseerd: LIEVE AMY, DE CAMBRIDGE EXAMINER, CAMBRIDGE. Hij was geschreven in een vastberaden doch kinderlijk handschrift. De 'o's' waren erg rond en de lussen bijna pietluttig regelmatig.

Impulsief scheurde ik hem open. Er zat een gekreukeld, klam stukje papier in. Wendy trok haar jas aan en deed of haar neus bloedde. Ze wachtte – niet erg geduldig – tot ik een hint gaf over wat ik gekregen had. Maar dat deed ik natuurlijk niet. Dat doe ik nooit.

Ik had een naar voorgevoel toen ik het papiertje openvouwde. Al voordat ik het echt las, ervoer ik de haast en de paniek. Wendy kwam naast me staan, klaar om te vertrekken, en ik vouwde het

snel op – was niet verder gekomen dan *Lieve Amy* – en schoof het in mijn jaszak.

‘Iets interessants?’ vroeg ze.

‘Nee, ik kon het eerlijk gezegd nauwelijks lezen,’ loog ik. Ik besloot van onderwerp te veranderen, dit verhoor de pas af te snijden. ‘Het is me opgevallen dat er al een tijdje niets over Katie in de krant heeft gestaan.’

‘Wie?’ Ze had blijkbaar geen idee over wie ik het had.

‘Katie Browne,’ zei ik, terwijl ik mijn best deed mijn stem vlak te houden. ‘Het vermiste meisje.’

Haar mond viel overdreven verontschuldigend open. ‘O, natuurlijk, ja, sorry. Ze was er eentje van jou, toch?’

‘Ze zat twee jaar geleden bij mij in de klas.’

Wendy zuchtte. ‘Het is niet niks, hè? Als ze er zomaar vandoor gaan.’

‘Als dat al gebeurd is. En dat moet ik nog zien.’

‘Nou,’ zei Wendy, die haar blik naar de deur liet glijden, alsof ze daar het liefst zo snel mogelijk naartoe wilde lopen om van dit gesprek af te zijn, ‘de politie heeft met Iain gesproken. Zij schijnen te denken dat ze weggelopen is. En ze hebben gepraat met haar familie en vrienden. Zij weten het vast het beste.’ Ze klopte behoedzaam op mijn arm. Vermoedelijk kwam ik een beetje gestoord en gevoelig op haar over. ‘Ik bedoel, jij krijgt die brieven. Jij weet vast dat niet alles is wat het lijkt in een mensenleven.’

Ik reageerde niet op deze nogal voor de hand liggende opmerking. Ik was me maar al te bewust van wat de politie dacht en wat Wendy dacht. Iemand van het onderzoeksteam was eergisteren op school geweest en had ons verteld dat Katie al een tijdje niet gelukkig was thuis – iets wat ik al vermoed had. Maar ik kon het gevoel niet van me afschudden dat iets aan haar verdwijning niet klopte, of ze nu ongelukkig was geweest of niet.

‘Ik ga afsluiten.’ Wendy rammelde met de sleutels.

‘Ik ben klaar.’ Ik voelde me een beetje licht in het hoofd. Misschien zat het me nog steeds dwars dat ik bijna die drie jeugdige delinquenten overhoop had gereden. Net goed als ze een avondje in de stress zaten over de eventuele straf die hun morgen wachtte.